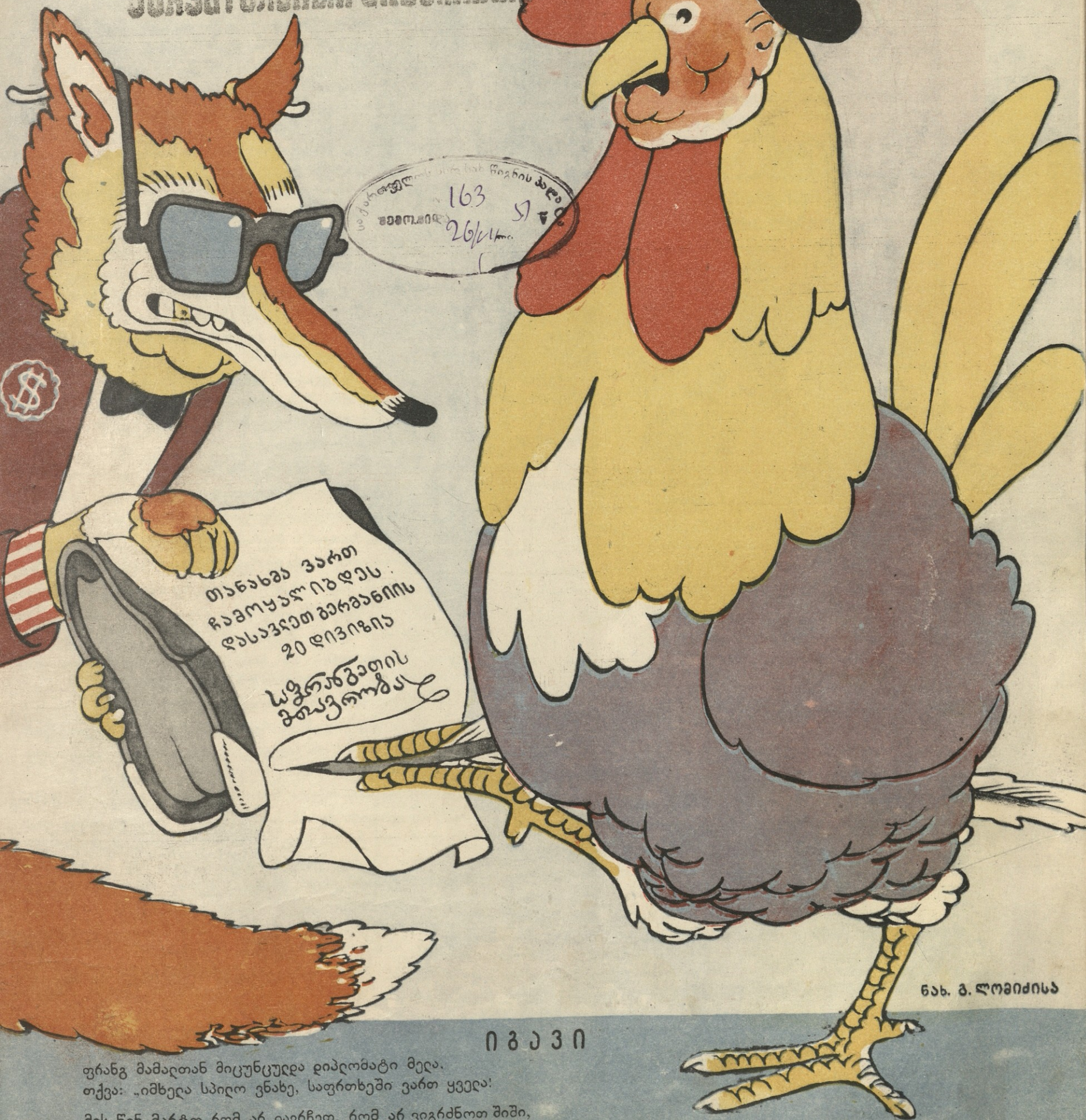

Обязательный анкетирование

ნახ. ბ. ლომიძისა

ი ბ ა ე ი

ფრანგ მამადთან მიცუნცულდა დიპლომატი მედა.
თქვა: „იმხელა სპილო ვნახე, საფრთხეში ვართ ყველა!
მის წინ მარტო რომ არ დაგრჩეთ, რომ არ ვიგრძნოთ შიში,
მოვაშენოთ მოჩხუბარი ყვირჩილების ჯიში.“ —
აქ მამადსაც შეებრდა. სჩანს, თავისი ყელი.
ოცი ფერმის მოშენებას მოაწერა ხელი.

დე, საბრალდო განაჩენი თვითონ მოისმინოს, —
ის ხომ მედას უფრო უყვარს“. ვიდრე გუდმუვიდ სპილოს.
გოგოთურ მიზანიაული

რუსის მანქანა-ტრაქტორთა საღაურის კომბინირებულ მიხილ გაბრიელის-ქე უმეკაფილს

მოკითხვას გითვლი ნახვის ნატყროთ, თანამესუფრეთა-
გან დიდად პატივნაცემო მიხილ!

პირადად მსურდა რუსის ჩამოსვლა, მაგრამ მოსავლის
აღების ამ დღეებში ისე ხშირად მიხდებოდა რაიონიდან-რაი-
ონში გადასვლა, რომ ჯერჯერობით შუაქართლამდე ვერ
მოვალწიე.

ესეც არ იყოს, ვგულისხმობდი ქართლის მინდვრებში
ახლა პური უკვე შემოსულია, მოსავლის აღება საცაა მისა-
წურზე და მტს-ში მცონარეს გარდა ვინ დამხვდება-მეთქი?
ვინ იცის, რუსიელი მიხო რომელ მინდორში დააგვლევებს
თავის კომბაინს, რომელ ნაკვეთზე პარსავს მსხვილთავთავე
დოლიპურსა და ბუნკერს-ბუნკერზე სცლის ხორბლის მიმ-
ლებ პუნქტში გასაგზავნად-მეთქი!

ალარ გამოვეშურე თქვენსკენ.

წარმოდგენილი მაქვს ამ სიტყვებზე როგორ ჩაიღიმებ
დალაქ ვასოს მიერ შეკრეჭილ უღვაშებში და იტყვი:— „მარ-
თლაც ხუმარა ყოფილა ეს ნიანგი, რა დროს მინდვრად ჩე-
მი გასვლაა, როცა ჯერ კომბაინიც კი შესაკეთებელი მაქვსო?“

აი, ეგ კი ვერ გავითვალისწინე! ვერ გავიხსენე, რომ
ეს მთელი წელიწადია, შენი კომბაინი დგას და შემოგცქე-
რის—როდის დაამთავრებს ჩვენი მიხო თავისი „მოსკვიჩის“
აღდგენას, რომ ჩემთვისაც მოიცალოს, შარშან დაზიანებული
ხედერი შემიკეთოს, გაცვეთილი კბილანები გამომიძვალოს
და წესრიგში მომიყვანოს კარზე მომდგარ მოსავლის აღე-
ბისთვისაო!

მაგრამ იმ ერთი ანდაზისა არ იყოს, კომბაინი ბჭო-
ბდა—მიხო იცინოდაო— ისე გამოვიდა.

შენ რომ შარშან მოსავლის აღება ცუდად არ დაამ-
თავრე, ეს ვიცი. არც ის არის ჩვენთვის უცნობი, რომ
შარშანდელს აქეთ პურით ნათესი ფართობები ყველგან გაი-
ზარდა, საკოლმეურნეო მინდვრებზე გმირული შრომა გა-
ჩაღდა და მოსავლის ასაღებად გეგმიანი მზადება გაიშალა
თვით თქვენშიც, რუსიშიც.

შენ კი... შენ კი—მოუცლელობის გამო ყველაფერი ეს
ყურიდან-ყურში გაატარე. კაცმა რომ თქვას, თავისებურად
„საპატოო ობიექტური“ დაბრკოლება გქონდა: აბა, რა საჩ-
ქარო იყო კომბაინის შეკეთება გასულ შემოდგომაზე? მა-
შინ ხომ პური ახლად იყო დათესილი! ან ზამთარში, ან,
ვთქვათ, გაზაფხულზედაც კი... ჯეჯილი ხომ არსად გაიქცე-
ოდა, ან კომბაინი ხომ ენას არ ამოიდგამდა—არიქა შემა-
კეთეო?

კაცმა რომ თქვას, თქვენი მტს-ის დირექტორსაც არ
სჩვევია „ფრჩხილში ჩახედვა“ იმის დასანახავად, თუ რამ-
დენად ოპერატიულად სრულდება სარემონტო სამუშაოები!

რაკი ამდენი საპატოო მიზეზი არსებობდა, შენც ადექი
და საკუთარი პერანგი საკუთარ ტანზე მოირგე, ესე იგი, სა-
კუთარი „მოსკვიჩი“ ჩააყენე შესაკეთებლად; ის დაფხვილი,
ის დაკოჭლებულ-დაკუზიანებული, ხეიბარი „მოსკვიჩი“ კომ-

ბაინის ხარჯზე გამოაჯანმრთელე, მოაჯექი და ოძელაშვი-
ლის ლურჯასავით გააქენ-გამოაქენე: აქეთ სუფრა, იქით ქეი-
ფი! ვინ მოსთვლის!

ამასობაში ზამთარიც გავიდა, გაზაფხულიც მიილია,
ზაფხული დაიწყო და მოსავლის აღების დღეებმაც დააკა-
კუნეს რუსის მტს-ის კარებზე!

— კომბაინი? ჰოო, მართლა, კომბაინი! აბა, როგორ გავი-
ყვანო მინდვრად, როცა ჯერ შესაკეთებელია?— „დაუსაბუ-
თე“ მაშინ თქვენი მტს-ის დირექტორ ტიტვინიძეს. ახირე-
ბული ხალხია: არავითარი საპატოო მიზეზი მხედველობაში
არ მიიღეს, იმასაც კი არ გაუწიეს ანგარიში, რომ ზესტა-
ფონელ მეგობარს ლევან საყვარელიძეს მასპინძლობა გაუ-
წიე; დამტყრულ „მოსკვიჩში“ ის შენც შეკეთებული მანქანა
„გაუცვალე“, კაი სართი გადაახდევინე, და ახლა მისი დამ-
ტყრული მანქანა ჩააყენე რემონტში მტს-ის ხარჯზე შესა-
კეთებლად. მაშ როგორ? აბა, რა სტუმართმოყვარეობა გა-
მოვიდოდა, თუკი იმერეთიდან ჩამოსულ სტუმარს ქართ-
ლურ მასპინძლობას არ უჩვენებდი?

ტიტვინიძე კი ადგა და № 163 ბრძანებით ასე შეათასა
შენი სტუმართმოყვარეობა:

„შრომატევადიან სამუშაოთა მეცხოველეობის დარ-
გში უფროს მექანიკოსს ამხ. მიხილ გაბრიელის-ქე
უმეკაფილს დავალების შეუსრულებლობისათვის გა-
მოეცხადოს საყვედური“.

მართალია, ამ ბრძანებაში მორცხვადაა ნათქვამი „და-
ვალების შეუსრულებლობისათვის“ (ესე იგი, კომბაინის
შეუკეთებლობისათვის, ანუ მოსავლის აღების შენი წილი
გეგმის ჩაშლისათვის!) მაგრამ შენ მაინც ნაწყენი დარჩი!
მაგ დალოცვილს, რაღა მაინცდამაინც 9 ივნისს გაახსენდა
ეს დავალება? სად იყო მთელი წლის განმავლობაში, რატომ
ერთხელ აწ შეგახსენა—მავან და მავან დროს პური შემოვა
და კომბაინი იქნება საჭიროო? განა არა, თვითონვე უგრ-
ძენია უხერხულობა და ბრძანებაზე ხელისმოწერა თავისი
მოადგილე კლიმიაშვილისათვის დაუვალეზია.

გეწყინებოდა, მაშ რა იქნებოდა?

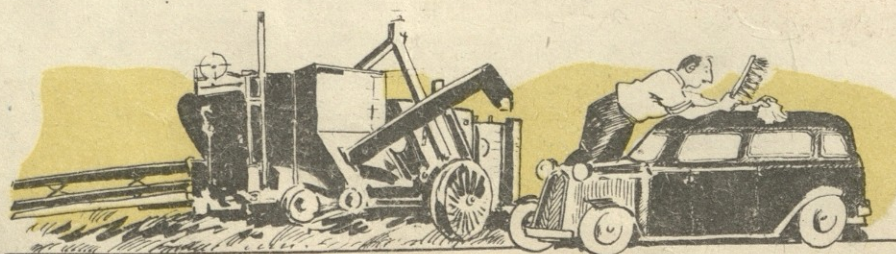
რაკი ასე გაწყენიეს, შენც ჯიბრზე ალარ შეაკეთე კომ-
ბაინი, მინდორში არ გაიყვანე, გაებუტე და მოსავლის აღე-
ბაში მონაწილეობა ალარ მიიღე.

მართალია, თქვენს რაიონშიც დროზე დაიწყო და დრო-
ზე დამთავრდება პურის აღება, მაგრამ შენ ხომ მაინც თავი
არ დააჩაგვრინე და ესეც საქმეა თავმოყვარე ვაჟკაცისათვის.

ახია ამხანაგ ტიტვინიძეზე, რადგან მას ეგ ბრძანება
სხვა სიტყვებით უნდა დაეწერა, ჩვენის აზრით, იმ სიტყვე-
ბით, რომლებითაც თვით ხალხი გამოსთქვამს თავის აღ-
შფოთებას აქ მოთხრობილი აღმამუფოთებელი დაუდევრობის
შესახებ. ამას კი ჩვენ მოველით.

სხვებრ მიიღე ჩემი ჯეროვანი სურვილები და სხვ.

ნიანგი

ყვავილი

მე მყავდა ერთი მეზობელი,
(არ მახსოვს გვარი!)
თავაზიანი და ენამზე,
ჩუმი და წყნარი.

მეზობელს და იმ ბაღში
დარგულ მცენარეს
დასტრიალებდა ღლეღალამე
პირმოცინარე!

ალტაცებისგან ხრიალებდნენ
მისი ძმობილნი,
ესთეტიკური გემოვნებით
ერთ დროს ცნობილნი;

მოსწონდათ მწვანედ შეფოთილი
ყვავილის ღერი,
მისი სინაზე, სინატიფე,
მიმჭრალი ფერი!

და მეც ვეწვიე ჩემს მეზობელს,
ვნახე მეზობელი,
მეც მოწინებით მისი ბაღის
კარი შევალე,

დავუწყე ძებნა უცხო ყვავილს
მღელვარე გულით,
და ვნახე კიდევ საგანგებოდ
ქოთანში რგული,

შევხედე, ხაღხო, მისმა ნახვამ
ლიმი მომფინა,—
განა ყვავილი,—თურმე იგი
ანწი ყოფილა!

* *

მე იმ წამშივე მომაგონდა
სხვა მეზობელი,—
ერთი პატარა ჟანგმოვლებულ
ჩანგის მფლობელი!..

და თუ გადობად ესმის ვინმეს
მისი კნაგილი,
უცხო ყვავილად მან ჩასთვალოს
ანწის ყვავილი!

სუბა ბერულავა

ს. ნ.

— იყავი პროფესორთან?
— ვიყავი და მეც შენსავით გულშემოყრილი დავბრუნდი. მეგონა
„ვუმორიეს“, „კისლოვოდსკს“ ან „სოქას“ მაინც შირჩევდა. მან კი ღიმი-
ლით ამათვალისწინებდა ჩემთვის და მითხრა: თუ გინდათ თავი კარგად იგ-
რძნოთ, ავტო დასთმეთ, ტკბილეული დასთმეთ და დიდი დიდი დროით ადრე
შეუდგეთ საქმიანობასაო...
— გასაოცარია, თავი როგორღა უნდა იგრძნო კარგად, თუ ქალი ავ-
ტოს დასთმობ, ტკბილეულს დასთმობ და დიდი დროით თერთმეტ საათამდე არ
ინებებრებ ლოგინში?

ბორჯომი თვალის ერთი გადავლებით

ტყის ძმა

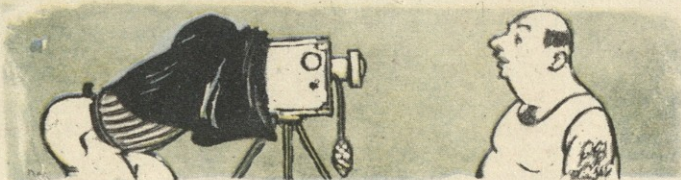

გაცდებით თუ არა ბორჯომ-ბაღის სადგურს, თვალში გეცემათ მჩქეფარე შადრევანი, რომლის წყალი ისეთ ტალახ-წუმპეთი სავესე აუზში ჩაჩხრიალებს, კაცს გეგონება, ეს არის მთელი ბორჯომი მოუვლელი დარჩენილა და დასვენება თუ გინდა, აქედან სადმე შორს უნდა გაასწროო.

მაგრამ პირველი მიხედ-მოხედვაც კი ვაგრძნობინებთ, რომ ძველად თუ აქაური ჰავა მხოლოდ ჩამოსულებს უხდებოდა, ახლა სიო იმდენად შეცვლილა, თვითონ ქალაქ ბორჯომსაც მოხდენია: ყველგან ფაცი-ფუცია, მტკვრის სანაპირო ქუჩის მოაჯირებით დამშვენების შემდეგ, მუშები გზას დასველიან და ჩაქუჩით დამტვრეული ხრეშით პირდაპირ ბაკურიანისკენ მიიმართებიან.

ვისაც მწვანეში ჩამჯდარი ბორჯომ-ბაღი ახსოვს, შეიძლება გაუკვირდეს, რომ აქაც გაფაციცებით მიმდინარეობს ქალაქის გამწვანება. რაკი ადგილი აღარ ჰყოფნით, ლამის არის ხე ხეზე დარგონ და თბილისში თუ საზოგადოება „ტყის მეგობარი“ არსებობს, აქ „ტყის დედა“ თუ არა, „ტყის ძმა“ მაინც უნდა არსებობდეს.

სტუმარი მასპინძლები

ლიკანის სანატორიუმის შესასვლელთან კიბეზე რამდენიმე კაცი შემოგვხვდა. მათ შორის ხაბაროვსკელი ნ. ზამტოვტი, სამხრეთ-სახალინელი ა. დუმპოვი, არხანგელსკელი ა. ბასაკოვა ღიმილით შემოგვეგებნენ და შეგვიპატივეს:

— მობრძანდით, მეგობრებო, ჩვენ არც ისეთი უხვირო მასპინძლები ვართ, რომ სტუმრები გარეთ გავაჩეროთ!

პირველად კინალამ გაგვიკვირდა, რომ ცხრა მთის იქიდან ჩამოსული ამხანაგები თბილისელებს მასპინძლობას აქ გვიპირებდნენ, მაგრამ უცბათ ვაგვახსენდა, რომ თვალუწვდენელ ჩვენი ქვეყნის ყოველ კუთხეში კაცი თავს ისე გრძნობს, როგორც საკუთარ სახლში. და ამ სტუმარ-მასპინძლებს ღიმილითვე შევყვებით სანატორიუმის პირველ კორპუსში. აქ ისეთი სისუფთავე დაგვხვდა, როგორც მხოლოდ აბანოდან ახალგამოსული კაცი იფიქრებს. ჩვენი აღტაცება მხოლოდ მაშინ შეიცვალა, როცა ერთ-ერთ ოთახიდან ერთი ვილაც არყით წამოჭარხლებული დამსვენებელი გამოვიდა და ბოდიშნარევი კილოთი მოგვძარტა:

— ნუ გამამტყუნებთ, ძმებო, ამ შუა ზაფხულში, აქ, ლიკანში, ცივა!

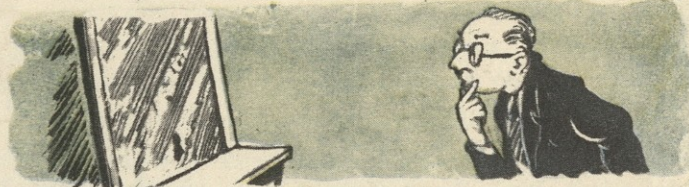
თბილისელმა დამსვენებელმა შალვა წივწივაძემ დანახვის-თანავე ხელი ვაგვიყარა და სურათის გადასაღებად ფოტოგრაფთან წაყოლა გვთხოვა:

— სხვა რომ არა იყოს-რა, აქ სურათის გადაღება ისე იაფია, „საქფოტოსთან“ და სხვა არტელებთან შედარებით ჩალის ფასად მოგეჩვენებათ...

წივწივაძის ხუმრობა მართალი მხოლოდ იმ მხრივ გამოდგა, რომ ვილაც შემთხვევით ფოტოგრაფს ნამდვილად გამოეკრა ფოტოგადაღებების ნიხრი და საკუთარი თავი „საქფოტოს“ კონკურენტად გამოეცხადებინა.

ამ მოვლენაზე. ცოტა არ იყოს, გაგვიკვირვებოდა მაგრამ ისიც გამოირკვა, რომ სანატორიუმის დირექტორი ამხ. ლ. ქავთარაძე ყველას მიმართ ზედმეტად გულთბილია და ამის სამაგიეროდ დამსვენებლებს ცივი საქმელებით უმასპინძლებდა.

სათანადო სიმაღლეზე

სხვა სანატორიუმებსა და დასასვენებელ სახლებს შორის „პლატოს“ დასასვენებელი სახლი სათანადო სიმაღლეზე დგას.¹⁾ მაგრამ როგორც დამსვენებელთა წრეში შევიტყუეთ, ამ სახლის დირექტორს ამხ. რაფიელ ცინცაძეს ერთი უცნაური რამ დასჩემებია: ღამე გამოვღვიძება ხოლმე და „კლუბი... კლუბიო“ ყვირილს ასტეხს... ამ საშინელი ჩვეულების გამომწვევი მიზეზი კი თურმე ის არის, რომ თოთხმეტი წელიწადია, კლუბის თუ არა, კლუბის მაგვარ რაიმე შენობის აგებაზე ფიქრობს და სხვადასხვა მიზეზების გამო არაფერი გამოდის. ალბათ კლუბის აშენებას უცდის, რომ დიდი ხნის უკულტურო და უკულტკლუბო კულტმუშაკი ერასტი ბილანიშვილი როგორმე გამოცვალოს.

მხიარული მხტარადა

ბორჯომ-ბაღს აქვს მშვენიერი დასასვენებელი პარკი, რომელსაც უადგილო ადგილას აგებული ღია ესტრადა ამშვენებს. აქ ნაჩვენებ სანახაობას ბილეთიანი და უბილეთო ერთნაირად უყურებს, რადგან მაყურებელთა „დარბაზი“ სახელდახელოდ ისე არის შემომესრილი, რომ მესერსა და მესერს შორის სისქით განთქმული აქ ჩამოსული ავადმყოფებიც კი თავისუფლად გაძვრებიან.

თვითონ ესტრადაზე კი ნორმალურად არც სიმღერა შეიძლება, არც ლაპარაკი, არც კინოფილმის ჩვენება, რადგან იქვე მოჩხრიალე ჩანჩქერის აკომპანიმენტი იმდენად ძლიერია, რომ ყველაზე კარგი სმენის მქონე ორი მოქალაქე ისე ლაპარაკობს, როგორც ორი ყრუ.

კიჩხული „კიჩხული“

ბორჯომის მიდამოებში იმდენი სანატორიუმია, რომ კაცი უსათუოდ დაინტერესდები, რომელია მათ შორის პირველი სანატორიუმი.

— პირველი სანატორიუმი ვახლავთ, ბატონო, პირველი, — გიპასუხებთ ყველა აქაური.

— მე მუშაობის ხარისხზე გეკითხებით. — ძალაუნებურად მეორედ ჰკითხავთ მოპასუხეს.

¹⁾ ზღვის დონედან.

ახალი საფრანგო სიმღერა

ნახ. დონსა

ქართული
ბიბლიოთეკა

თბილისში გავრცელდა ამონაწერი აკადემიკოს ნ. დ. ზელინსკის რჩევა-დარიგების „სიცოცხლის განანჯრძლივების შესახებ“. როგორც გამოირკვა, აღნიშნული „ამონაწერი“ წარმოადგენს სიყალბეს, რასაც ადასტურებს თვით ნ. დ. ზელინსკის განცხადებაც.

„ჯანმრთელობის ათი მცნება ვინც პირველმა გადასწერა, შაქარმომყრილ ხახვის წვენით ვადღეგრძელოთ ათასჯერა!“

თუ გსურთ თავი დაიწვევოთ, თავისუფლად სტამდეთ ნიორს, თვით ნიორი დაძაღვეთ თქვენს მეგობარს, თქვენს პარტნიორს!

თუ გსურთ ღიბი არ დაგედოთ, სავალალოდ არ გასუქდეთ, — სტაფილოს და კარხალს უნდა კურდღლევივით ჩაუცუცქდეთ!

თუ გსურთ იყოთ ახალგაზრდა, სატრფოს თავი მოაწონოთ, არასდროს არ დაიძინოთ უვაშლოთ და უმაწონოთ!»

... ჩვენს მომღერლებს გაუმარჯოს, თუმცა მათი არა გვჯერა!.. კარგად ვიცით არარსებულ რჩევას მოჰყვა ეს სიმღერა.

გოგოთურ მიგრიაული

— მეც მაგას მოგახსენებთ, ბატონო, პირველი გახლავთ, პირველი! — კვლავ მიიღებთ პასუხს.

პირველი სანატორიუმის მთავარმა ექიმმა ამხ. კ. ჩორგოლიანმა ბევრი სანატორიუმი შემოიარა, ყველგან იღწვოდა იმისათვის, რომ მისი სანატორიუმი პირველი ყოფილიყო, ასეც ხდებოდა, მაგრამ ბოლოს ამჯობინა პირველი სანატორიუმი გაეხადა პირველ სანატორიუმად. მიზანსაც მიაღწია და ახლა ასე ამბობს:

— პირველი სანატორიუმის დამხმარე შენობაში რომ კერძო მცხოვრებლები არ მყავდეს, ჩემი სანატორიუმი უფრო წინ იქნებოდა!

მაგრამ ვინაიდან პირველზე წინ წასვლა მათემატიკურად შეუძლებელია, ამხ. ჩორგოლიანისა არ სჯერათ, მცხოვრებლები არ გადაყავთ.

ბორჯომი ბორჯომში

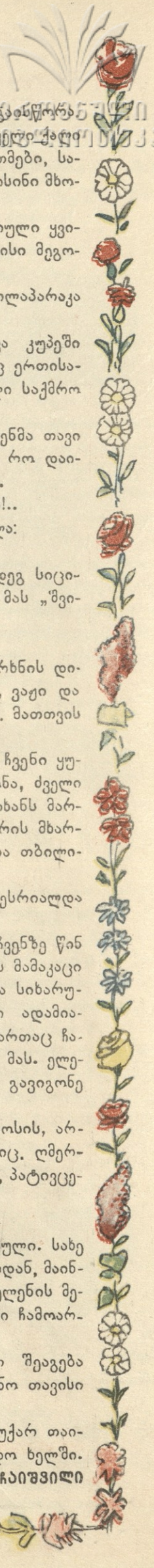
ახსენებ თუ არა თბილისელი კაცი „ბორჯომს“, თვალწინ იმ წუთში იქაური სამკურნალო წყალი წარმოგიდგება. ნერწყვს გადაყლაპავ და გავახსენდება, რომ თბილისში მის საშოვნელად თავს თუ შეიწუხებ, ხშირად ამაოდ დამამერალი დარჩები. მიდიხარ ბორჯომისკენ, ხაშურს მიუახლოვ-

დები და აღფრთოვანებული წუთებს თვლი, რომ მალე ეღირსო სანუკვარი წყლის გამაგრილებელ საოცრებას. მატარებელი ბორჯომსაც მიაკივლებს, თვალს წყალს კი არა, ბორჯომის წყალსაც დააღვეინებ, მაგრამ აქ თვალთავან თვითონ ქალაქი ბორჯომი დაგეკარგება. ქალაქის პირველ რკინიგზის სადგურს მცხოვრებლები „ჩარხისწყალს“ ეძახიან, მეორეს — ბორჯომ-ბალს. დაიწყებ ბორჯომის ძებნას და აღმოჩნდება, რომ ასეთი სახელით მხოლოდ ერთადერთი სასტუმრო სარგებლობს. სასტუმრო „ბორჯომი“ ოდესღაც საკმაოდ კეთილმოწყობილი იყო, მაგრამ ამდენი სტუმარ-მასპინძლობის შედეგად ზოგი რამ გაცვდა, ზოგი დაიკარგა და პირველყოფილი მხოლოდ გარეგანი შეხედულება და დირექტორი დაარჩა. სასტუმროს წინსვლას კაცი ისე ამჩნევ, როგორც საკუთარ თავს აქაურ ზოგიერთ პირსაბანის სარკეში, იმ სარკეში, რომელსაც დროთა მსვლელობამ ზურგზე „აღებავი მთლად ააცალა და სადღეისოდ, „ზრდილობის გულისათვის“, მხოლოდ შუშა დატოვა. ერთადერთი, რაც ყველაზე უფრო გამოსარჩევია, ეს არის სიწყნარე. მაგრამ ჩემი აქ ყოფნის დროს ესეც დაირღვა. რადგან ფოთიდან ჩამოსულმა „დინამოელებმა“, ფეხბურთის მატჩი მოიგეს და საზეიმოდ შეზარხოშებულებმა ისეთი „ზრდილობა“ გამოამელავენეს, რომელიც მარტო მოკრივეს ეპატიება და ისიც რინგზე.

მაგრამ ფოთელი ფეხბურთელები აქ იშვიათად ჩამოდიან და დანარჩენ დროს კი თავისუფლად შეგიძლიათ დაისვენოთ, ენერგია აღიდგინოთ გამშვენიერებულ, კეთილმოწყობილ ბორჯომში.

304

ოპიკული

მატარებელი პატარა ბაქანთან შეჩერდა.

ვაგონებმა ხეირიანად გაჩერებაც ვერ მოასწრეს, რომ უკვე მატარებლის უფროსის სასტვენის ხმა გაისმა. ელექტრომაგალმა ამაყად შესძახა გზას, ვაგონები შექრიალდნენ და ნელა დაიძრნენ.

თავსაფრიანმა დედაკაცმა ძლივს მოასწრო ვაგონში ამოსვლა. შუახნის კარმაგმა მამაკაცმა ამოსვლა უშველა. ბარგი კიბის-საფეხურზე ჩამოუდო, დაემშვიდობა, მკვირცხლად ჩახტა და მატარებელიც მთელი სისწრაფით დაიძრა.

ღია კარებთან ჭრელ ტანსაცმელში გამოწყობილი ქალი იდგა, ჩვენს კუბეში მგზავრობდა, ელენე ერქვა, მაგრამ თავისთავს ელენს უწოდებდა (მახვილი მეორე მარცვალზე). სახეზე პუდრი ფქვილივით ეყარა, ტუჩები და ლოყები მეტი საღებავისაგან საოცრად აწითლებოდა, წარბები ყალბით დაეხატა, თმაც მოწითალო ფერით შეეღება. შორიდან ოცდახუთი წლისა გეგონებოდათ, მაგრამ ახლოდან... ახლოდან, ახალგაზრდობას კარგა ხნის გამომშვიდებული გახლდათ.

თავსაფრიანმა დედაკაცმა დაავლო ხელი თავის ბარგს. იგი კალათს არ ჰგავდა, რადგან ჩემოდნის ფორმა ჰქონდა, არც ჩემოდანს მიაგავდა, რადგან მთლიანად კალათივით იყო დაწნული.

ვაგონში შეტანისას ბარგი შემთხვევით ელენის ფეხს გამოსდო (დაწნულმა ჩემოდანმა, თუ ის ძველია, ალაგ-ალაგ პირის გახსნა იცის).

ელენმა გველნაკებნივით შეჰკივლა, ფეხებზე დაიხედა და დაიწყო, მაგრამ რა დაიწყო... ისეთი ცივი ხმით გაჰქიოდა, რომ მისმა ხმამ მოსახვევში აყვირებული ელმავლის ხმაც კი დაფარა:

— ჰაი, შე სოფელელო დედაკაცო!.. რომ მოძვრები, სად მოძვრები!.. არ იცი, რომ ეს რბილი ვაგონია?.. ერთი უყურეთ, კალათებსაც რომ მოათრევს!.. სამასმანეთიანი საზღვარგარეთული ჩულქი კინალამ რომ დამიხიე, რას აპირებდი!.. ძირს ჩადი, ძირს ჩადი, სხვა ვაგონში ვადადი!..

ყვირილის ვაგონებისას, ვაგონის გამცილებელი გარეთ გამოვარდა, თავსაფრიან დედაკაცს თვალი რომ მოჰკრა, სასწრაფოდ მასთან მიიჭრა, ელენ ზრდილობით გვერდზე გასწია, თავსაფრიანს მიეშველა და დაწნული ჩემოდნები კუბეში ამოუტანა, თან ალერსით მიმართა:

— მობრძანდით, ძალუა მართა, მობრძანდით!..

მართამ ელენის გვერდით რომ გაიარა, მას პირდაპირ შეხედა და დაყვავებით უთხრა:

— როგორ გეკადრება, ქალო!.. ბოდიშს ვიხდი, უცაბედად მომივიდა!..

— შენობითაც რომ მელაპარაკება!.. — უფრო აკაპასდა ელენ. — შენი ქალი ვინ არი!.. თავი მოგაქვს კონდუქტორის ნათესაობით!.. კონდუქტორ!.. კონდუქტორ!.. — ბრძანების კილოთი მიმართა ვაგონის გამცილებელს, — ახლავე სხვა ვაგონში გადაიყვანე ეს დედაკაცი, ვერ ხედავ, თავისი კალათებით გვაჭუჭყიანებს, ჩულქებს გვიხეგს?.. ჩქარა გადაიყვანე, თორემ თბილისში ჩემს კარგ მეგობართან, იცი რა დიდი კაცია, გიჩივლებ და მაშინ ნახავ რა დღე დაგადგება!

ვაგონის გამცილებელმა აინუნზიაც არ ჩაავდო ელენის გაწიწმატება, მართას ჩვენს კუბეში შემოუძღვა, ბარგი იქვე თავისუფალ ადგილზე დაალაგა და ჩვენ მოგვმართა:

— ძალუა მართას ამ არე-მარეში ვინ არ იცნობს!.. რვა შვილის დედაა... ადგილი კიდევ რომ არ მქონოდა, მაგ კაპას ქალს ჩამოვსვამდი და ძალუა მართას მოვათავსებდი. შე მგონია, ყველა გამამართლებდა ასეთი საქციელისათვის...

მართამ ჩვენი შეწუხებისათვის ბოდიში მოიხადა, თავისი თეთრად დაწნული ჩემოდნების გვერდით ჩამოჯდა,

თავსაფრიანი მოიხსნა და აშლილი თმები თითებით გაფარდა თავსაფრის ქვეშ თურმე შუახნის მშვენიერი ქართული ქალი იმალებოდა. ქალარას ოდნავ შევევრცხლა მისი თმები, სახეზე ნაოკები სრულიად არ აბერებდნენ, რადგან ისინი მხოლოდ გაღიმების დროს სჩანდნენ გარკვევით.

გარედან კი კვლავ მოისმოდა ელენის ისტერიული ყვირილი. იგი ვილაცას ემუქრებოდა, ვილაცას თავისი მეგობრით აშინებდა...

— ისეთი რა დაუშავე ნეტავი, — ჩუმიად ჩაილაპარაკა მართამ, — რომ არათერს მაკლებს!..

— გასაბრაზებელი კი აქვს მაგ ქალს, — თქვა კუბეში მყოფმა მამაკაცმა. — ორი ქმარი გამოიცვალა. არც ერთისაგან შვილი არ შეიჩინა, და ამბობენ, ახლა ახალი საქმრო უპოვნიანო.

ამ დროს ჩვენი კუბეს კარი გაიღო და ელენმა თავი შემოაპყო. მისი ადგილიც აქ იყო. ელენმა მართა რომ დაინახა, თვალებიდან ისევ ნაპერწყვლები გადმოჰყარა.

— ესლა მაკლდა, აქაც ჩემს გვერდით მოხვდი!.. მართა წონასწორობიდან არც ახლა გამოსულა:

— რა იყო, შვილო, რა დაგიშავე ასეთი!..

ელენ უცებ დამშვიდდა და ცოტა ხნის შემდეგ სიცილიც კი დაიწყო. ალბათ იმან იმოქმედა, მართამ მას „შვილი“ რომ უწოდა.

მართა ტკბილი ხმით გვესაუბრებოდა:

— ოთხი შვილი თბილისში მყავს. ერთი ქარხნის დირექტორია, მეორე ორთაქალაქსს აშენებს, ორი კი, ვაჟი და ქალი, ენაცვალთ დედა, უმაღლესში სწავლობენ. მათთვის ცოტა რამ მიმაქვს, ჩვენებურია, გაეხარდებათ...

ელენ კვლავ აიმრიზა, რადგან ხედავდა, რომ ჩვენი ყურადღება მართასკენ იყო მიმართული. რა არ იღონა, ძველი ბოშური სიმღერაც კი წამოიწყო ლილინით... ერთხანს მართას დაჯანბნებაც კი მოინდომა, მაგრამ ჩვენს შორის მხარდამკვირი რომ ვერავინ ნახა, ზურგი შეგვაქცია და თბილისამდე თანჯარას არ მოშორებია.

ელმავალი უკანასკნელად აკივლდა, უხმოდ შესრიალდა თბილისის სადგურში და შეჩერდა.

ბაქანზე ერთი ორომტრიალი იდგა. ელენი ჩვენზე წინ ჩამოვიდა ვაგონიდან. ვილაც ახოვანი, მას შუახნის მამაკაცი შეეგება და ყვავილების თაიგული მიართვა. ელენმა სიხარულისაგან ისე შეჰკივლა, რომ მის ირგვლივ მყოფი ადამიანების ყურადღება მიიპყრო. ბოლოს ვაგონიდან მართაც ჩამოვიდა. სამი ვაჟი და ერთი გოგონა შეეგებნენ მას. ელენის დამხედურმა მართა რომ დაინახა, კარგად გავიგონე სხაპასხუპით თუ როგორ ჩაილაპარაკა:

— ელენე, იცი ის ქალი ვინ არის? ჩემი უფროსის, არჩილის დედაა, რვა შვილის დედა. აგერ არჩილიც. ღმერთო ჩემო, არიქა, მივიდეთ, შევეგებოთ მის დედას, პატივცემის ღირსია...

ძალაუნებურად ელენიც გაჰყვა.

იდგა მართა თავისი შვილებით გარშემორტყმული. სახე ბედნიერებისგან უღიმოდა. მეც შევეყურებდი შორიდან, მაინტერესებდა რით დამთავრდებოდა ყველაფერი. ელენის მეგობარი მასთან მივიდა, მართას მოწიწებით ხელი ჩამოართვა და ელენის გაცნობა მოინდომა.

— ვიცნობ, როგორ არ ვიცნობ, — ღიმილით შეაგება სიტყვა მართამ, — ამ ქალმა სულ ადვილად გავგაცნო თავისი თავი გზაში...

ელენმა მართას თვალი ვერ გაუსწორა. ნაჩუქარ თაიგულს დახედა და მერე მორიდებით მართას ჩაუღო ხელში.

გივი გოგიჩაიშვილი

სოფელ ხოვლეს (კასპის რაიონი) ლენინის სახ. კოლმეურნეობის ფერმის გამგემ ფაცო ნა-ნიაშვილმა მოუფლელობით დახოცა ინკუბატორში გამოყვანილი 1000 წიწილა.

ფაცოს, კოლექტივისა ბალიც მოსწონს, ახოცა. მან ათასი წიწილი მოუფლელად დახოცა.

ეს ერთილა გადარჩა და სურს პირმშოს ადაროს, ფრჩხილებს წითლად უღებავს, უნდა ბანტით ატაროს!

ჩესვორკან „ჩიონი“

— ორიოდე თუმანი ჩამოგვევა ქუთაისიდან, „არაგვს“ ვერ ვენდეთ, ვერც „ალაზანს“, ბოლოს ჩვენი „ჩიონი“ დავინახეთ და შევბედეთ, მაგრამ ვაი რომ არც იმან დაგვინდო... დაგვახრჩო, ისეთი მღვრიე ანგარიში წარმოგვიდგინა.

— მართლაც რა კარგია რომ სათვალეები შემოვიდეთ, მთელი ქვეყანა ამწვანებული ბალი მგონია.

— არა, ჩემო დაო, მთელი ქვეყანა ოქროსფრად ბრწყინავს.

რედაქტორი კ ა რ ლ ო კ ა ლ ა ძ ე. სარედაქციო კოლეგია: გრ. აბაშიძე, აკ. ბელიაშვილი, ი. გრიშაშვილი, უჩა ჯაფარიძე, ი. ნონეშვილი, ს. ფაშალიშვილი.

Тбилиси. Сатирико-юмористический журнал „Ниваги“. რედაქციის მისამართი: რუსთაველის პროსპ. № 42. ტელ. 8-10-49.

ბელმოწ. დასაბ. 1951 წ. 14/VII. სტამბა „ზარია ვოსტოკა“ რუსთაველის პროსპ. № 42. შვკ. № 1666. გამოც. № 13. ტირ. 15.000. უე03629

ი. თბ. 51.

ჰიბრაღეჰარის გეგმეშ

ხმელთაშუა ზღვას შიადგა
შორი ქვეყნის ბინადარი,
მას არ უნდა ბრიტანეთის
ლომს ხელთ ეპურას ჰიბრაღტარი...

არჩევანი ფრანკოს მისცა,
თვითონ დაბლა დაიწია...
მაგრამ მიხვდა ჰიბრაღტარისც,
თუ რა ოინს სჩადის ძია:

დაინახა მაკრატელი
ძიამ როგორ გაჰკრა ტომარს.
და მოეღოს ტომარიდან
ტომარაში გადახტომას!